

PŘEMOSTĚNÝ /PRAVDA/

Simona Bezoušková: „České amatérské divadlo je světový unikát“

Rozhovor se Simonou Bezouškovou

Jak jste se k divadlu dostala a co Vás u něho drží?

Amatérské divadlo jsem začala hrát někdy ve třinácti letech. Takovým zásadním momentem bylo, že u nás pohostinsky režíroval Jan Strejcovský, který potom začal pracovat na Artamně, a my to máme s Honzou tak, že já jdu v jeho šlépějích. Jak pracovních i soukromích, takže jsem po něm převzala divadlo a zároveň i jeho práci.

Co pro Vás znamená činoherní divadlo Nipos. Artama?

V tuto chvíli je to především moje práce a nejvíc mě na tom asi okouzluje, že to české amatérské divadlo je světový unikát, protože nikde jinde na světě neexistuje tolik amatérských souborů jako tady. Ani organizace, která by celorepublikově podporovala amatérskou kulturu. Ta síla a schopnost toho živoucího organismu.

Na jakou inscenaci nejraději vzpomínáte z tohoto divadla?

To jsou rozhodně dvě inscenace. Beru to chronologicky, jak ke mně přišly. Tak ta první je určitě Hukot čtyři, kterou jsem dokonce viděla devětkrát. A byla jsem jmenována čestnou předsedkyní fanclubu této inscenace. Pak je to bezesporu inscenace Doma Karolínského souboru Jana Honzy.

Vy jste pracovala jako redaktorka časopisu Amatérská scéna. Co jste nejraději psala?

...pokračování na další straně...

Nejraději jsem dělala rozhovory, protože mě nejvíce zajímá ten člověk, který dělá amatérské divadlo. Ty motivace jsou vždycky různorodé a i to je podle mě důvod, proč to amatérské divadlo je v České republice tak strašně silné a pořád existuje. Důvodem je třeba to, že se můžete potkávat s někým, s kým se zkrátka potkávat chcete – to je ta jedna strana mince. Strana druhá je ta, že si plníte nějaké umělecké ambice.

V sobotu ráno jsem se byl podívat na seminář Pojdme si vyprávět (Storytelling) pod vedením Markéty Holé a Barbory Schneiderové, který mě velice potěšil a naplnil mě mnoho inspirativními myšlenkami a ze semináře jsem odcházel plný pozitivní energie.

Účastníci se zde učili, jak správně vyprávět příběhy, jak použít improvizaci ve vyprávění, dělali nejrůznější cvičení pro přípravu na vyprávění svého příběhu a učili se, jak toto vše správně skloubit a použít. Účastníci pracovali individuálně i ve skupině, kde bylo důležité přijmout názor druhého, ale i s ním dále pracovat. Nakonec každá skupina svůj příběh převyprávěla.

Pracujete i na Jiráskově Hronově, co na tom máte nejraději?

Na Jiráskově Hronově pracuji jako programová ředitelka od roku 2011. Jiráskův Hronov je pro mě nejzajímavější, protože je to vlastně největší vzdělávací instituce v rámci amatérského divadla. Mě na tom baví ta motivace poskytovat amatérským divadelníkům nějaké ucelené vzdělávání.

luke

Markéta Holá: „Hlavně si to užít“

rozhovor s Markétou Holou

Jak jste se ke Storytellingu dostala?

Tak asi před pěti lety Bára Scheiderová, která to tu se mnou vede, přijela z Norska, kde Storytelling studovala na Erasmu. A když přijela zpátky, měla obrovskou chuť dělat příběhy a vyprávět. Navázala kolem sebe několik lidí a vzniknul tak náš vypravěčský spolek.

Na co by člověk při vyprávění neměl zapomínat?

Asi by nikdy neměl zapomenout na to, že příběh je sdílení s posluchačem nebo s divákem. Takže tady moc funguje tady a teď. Jeden příběh bude fungovat krásně jednou a po druhé vůbec a často to je právě o komunikaci s publikem. Takže hlavně si to tam užít, to je důležitá věc.

V čem spočívá kouzlo Storytellingu?

Možná právě v tom, že je to trošku něco jiného než film nebo divadlo, to, že před vámi stojí člověk a nemá nic, nemá kostým, rekvizitu, scénu. Vy nevidíte žádný obrázek. Všechno si musíte vytvořit ve své hlavě. A to je to, co mě na tom hodně baví.

Věnujete se i něčemu dalšímu?

Mám vystudovanou divadelní vědu a logopedi, učila jsem na škole i ZUŠ, ale teď od září se plně věnuji Storytellingu.

luke

Dramplaus - My.

Poslední inscenací pátečního dne byla inscenace My od divadelního souboru Dramplaus. Inscenace My nám ukazuje svět mladých lidí, jejich komunikaci, starosti a problémy jako je láska, podvádění, alkohol a drogy...

Překvapilo mě téma, které si tvůrci vybrali, a ztvárnění faktu, že život mladých lidí je nerozhodný, plný pokušení zkusit cokoli. Ze začátku se nastolila celkem slušná energie, která po zbytek inscenace dost kolísala. Místy tomu chybělo tempo, především u pauz s přestavbou scény. Moc se mi líbila scéna, kulisy i rekvizity. Co se týče osvětlení, tak by nebylo na škodu trochu ubrat na intenzitě nebo světlo lépe nastavit. Co se týče hereckých výkonů, herci svou roli udrželi od začátku do konce, možná trochu zapracovat na výslovnosti, s tím souvisí fakt, že když někdo vystupoval, místy za oponou byl slyšet hláhol. Moc hezké bylo ukončení inscenace, kdy se zesnulý Jakub rozloučí se svou bývalou holkou.

Lukáš Komínek

Proč toto téma?

Zrovna tohle téma jsme si vybrali, protože máme pocit, že se nás to dotýká v mnoha ohledech. Jako je komunikace, vztahy a přátelství.

Kdo s nápadem přišel?

Tak zrovna s touto konkrétní hrou přišla naše paní učitelka. A téma se nám líbilo, a tak jsme do toho šli.

Nechali jste se něčím inspirovat, nebo je to čistě autorská hra?

rozhovor s režisérkou/členkou souboru

Ne, není to čistě autorská hra. Je to na motivy hry Malé závislosti od Bány Hančilové, kterou jsme upravili, abychom s tím pracovali pro potřeby věku herců ze souboru, a aby to bylo vhodné i pro ZUŠ.

Byly nějaké problémy při zkoušení inscenace?

Tak problémy byly, protože se nám v prosinci rozpadl soubor. Takže tento soubor je složen ze dvou souborů a pracovali jsme na tom dva měsíce intenzivně a doufáme, že se ta práce vyplatila.

názory z publika

- „Tohle představení ve mně zanechalo opravdu veliký zážitek a nevím, co k tomu dodat.“
- „Já myslel, že tam vykvetu. Jako tulipán.“
- „Viděl jsem něco, co oceňuju. V podstatě mám před tímto respekt.“

zápis z diskuze

- v inscenaci je řada strašných klišé
- text se zdá být pro starší nebo lepší herce – doporučuje se změna textu
- složitý text
- představení se podobalo telenovele
- nepochopení, jak umřel Jakub
- neurčité vztahy
- nesrozumitelnost

DS Klas / Divadlo Zdrhovadlo – Solaris

DS Klas nám představil své zpracování knihy Solaris, což je název planety, na kterou je vyslán hlavní hrdina, doktor Kris Kelvin. Na planetě Solaris probíhá výzkum a dějí se tam podivné věci – každého z výzkumníků každou noc straší vlastní svědomí, které na sebe přebírá podobu člověka, jemuž onen vědec v minulosti nějakým způsobem ublížil. Výzkumníci se snaží přijít na způsob, kterým by s těmito nočními můrami skoncovali.

Za prvé bych chtěla ocenit scénografii a práci se světly. Celá scéna mi opravdu připomínala vesmírnou stanici a představení na mě díky tomu působilo reálněji.

Od první chvíle, co jsme viděli pableskující obrys dívky s panenkou v ruce, jsem čekala, co se z toho vyklube – kdo to je? Co jí doktor Sartorius provedl? Těchto odpovědí jsem se bohužel nedočkala. Zároveň se zpočátku představení kladl velký důraz na to, aby světla opakovaně mířila na doktora Sartoria a tvořila tajemnou atmosféru. Myslela jsem, že se jedná o náznaky nějakého tajemství týkajícího se vyloženě Sartoria, které mi později aktéři odhalí – nic takového se ale nestalo. Milostné scény s Angie byly podle mě dobře vystavěné, představení mě drželo od začátku do konce, konečné odpočítávání bez následného výbuchu se mi moc líbilo. Představení kromě pár neosvětlených záhad hodnotím kladně.

Denisa Černá

rozhovor s režisérem

Proč jste si vybrali zrovna tuto předlohu?

Protože se mi ta kniha líbí, v podstatě mě zajímá zločin a trest, to vypořádávání se s vinou a výčitkami.

Jak vzniknul váš soubor?

Už je to dlouho, Klas vzniknul v sedmdesátých letech. Přesně ani nevím, protože jsem u toho nebyl.

Jak dlouho představení vznikalo?

Když to budeme brát jako zkoušení jako takové, trvalo to asi pět měsíců, když nepočítám scénář a scénu a podobně.

Liší se Solaris od představení, která jste režíroval předtím?

Neliší. Pokud jde o mě, dělám podobné věci.

názory z publika

- „Velmi jsem s herci prožívala celý příběh. Jako bych byla s nimi na stanici.“
- „Moc se mi líbilo, ani jsem nedýchala. Výkony herců byly suprové.“
- „Herecké výkony byly suprové, stejně jako světelné efekty.“

zápis z diskuze

- některá místa byla nelogická
- dobrý výběr témat, která byla v knize
- líbilo se využití světla a zvukových efektů
- některé vědecké věci by se možná daly zkrátit
- scénické rozvržení bylo dobré
- je třeba zapojit různá tempa, to souvisí i s napětím
- je třeba zvýraznit klíčové body

Divadelní ateliér Domu UM - Pes, noc a nůž

V pátek jsme již podruhé využili také hlediště, kde seděli diváci. Na začátku se objevil mladý muž, který se ztratil. Byl vyděšen a chtěl domů, ale určitě by ho nenapadlo, že tahle noc pro něj bude osudová. Z tohoto muže, který nemá se zabíjením nic společného, se postupně stává vraždící mašina.

V představení jsem viděl kontrast několika postav, které ztvárnili ti samí herci. Slušná a milá slečna vs. šibalská svůdnice, vrah vs. policista. Hlavní myšlenka, kterou jsem ve hře viděl, bylo to, že každý má své vlastní vnitřní zvíře. Nikdy mě nenapadlo, že to takhle může skončit. Byl jsem překvapen tím, jak se

představení vyvíjelo. Mně osobně se hra líbila, byla neobyčejná, plná zvrátů. Energie a napětí také fungovaly. Scénografie a rekvizity byly velice působivé. Někdy mi přišlo, že se určité situace kolíbají, a dvakrát jsem měl pocit, že mám začít tleskat. A u některých situací jsem netušil, co si o nich mám myslet.

Milan Hábl

rozhovor se souborem

Máte zajímavou scénografii. Kde nebo od koho jste vzali inspiraci?

Celé to představení se stavělo do bytového sklepního prostoru, ve kterém to hrajeme. Chtěli jsme napodobit prostor, do kterého se hra hodí, a to je jenom černá místnost v kombinaci se světly. Což dokáže vytvořit snové prostředí.

Jak dlouho na tom pracujete?

Tuhle věc hrajeme 2 roky. Premiérovali jsme ji v roce 2015. Zkoušeli jsme asi měsíc a půl.

Čím vás zaujala tato hra?

Kniha se zabývá lidskými vlastnostmi a lidskými pudy. Celá hra se pohybuje na hranici lidské a zvířecí. K této době je to docela aktuální, lidé jednají právě skrz ty pudy a zapomínají na společenské normy. Zároveň nás baví tajemnější texty, které jsou surrealistické.

Jsou většinou napsané formou dialogu, který má více odboček, záleží na tom, jaké si zvolíme.

Povězte mi něco o vedlejších postavách. Co mají znamenat?

Tyto role jsou spíše pojaty jako karikatury, utvořené hlavní postavou. Mají simulovat jeho myšlenky, které fungují i jako vzpomínky a nevyřešené problémy. Tyto postavy nemají žádné myšlenkové pochody a fungují způsobem, který je už určený. My jsme to pojali formou snu, ale nebylo to asi úplně čitelné. Původně jsme v tom měli záměr, ale hodně lidí si z toho představení vezme něco jiného. Něco svého.

Pro jakou věkovou kategorii to hrajete?

Pro naše vrstevníky. Okolo 20 a 30 let.

názory z publika

- „Trochu jsem se v tom ztrácela, ale přišlo mi to zajímavé“
- „Bylo to hezké a po celou dobu jsem byla napjatá, jak to skončí.“
- „Mělo to super atmosféru, líbilo se mi to.“

zápis z diskuze

- vynikající výběr textu
- skvělá jevištní řeč
- začít na začátku trochu volněji a potom energii navyšovat
- dávat si pozor na monotónní hlas
- trochu vylepšit scénografii (kulisy + kostýmy)

Divadlo Navenek - Absolutní zákaz

Na scéně nás přivítá idylická pestrobarevná domácnost. Maminka připravuje večeři a trochu kárá tatínka za to, že byl v hospodě. Hodná dcera Anička myslí na svého amanta a strýček vypráví o dni v práci. Náhle však přichází rána. Vyhláška o zákazu dívání se z oken. Život celé rodiny se hroutí. Jako by to nestačilo, milovná dcera ztrácí zrak. Barvy šednou. Anička je zatčena policií. Přesto na konci zůstává jako jediná nezlomená a silná.

Po technické stránce byla inscenace vcelku slušně vystavěná. Herecký projev obsazených byl velmi dobrý, scéna měla hlavu a patu a představení nechyběla energie. Bohužel samotné pojetí hry jsem ocenila už méně. Charaktery byly velmi schematické. Snad by inscenaci prospělo jít občas trochu proti nátuře postavy a například maminku zaměstnat i něčím jiným než jen vařením a pletením. Navíc již v polovině bylo představení emočně vygradováno na vrchol a nemělo kam jít dál.

Osobně bych se více zamyslela nad různými rovinami tématu a prohloubení charakterové rozmanitosti.

Ester Klimecká

rozhovor s režisérem

Jak vznikl Váš soubor?

Vznikl v roce 2004. Tehdy jsem se přestěhoval do Kadaně a hrozně moc jsem chtěl dělat dál divadlo. Začali se kolem mě nabalovat lidi, kteří by se také rádi připojili, a nakonec na vytvoření první hry nás bylo 10. Dnes je nás už 35.

Co Vás vedlo k tématu představení?

To je vždycky tak, že niterně něco cítíte a něco Vás na tom přitahuje. Pak už jsem jen přesvědčoval okolí o tom, že je téma současné. Ono totiž skutečně je aktuální. Opět si začínáme myslet, že čím víc věcí uděláme pro to, abychom byli v bezpečí, tím budeme mít lepší život. Ale

já jsem přesvědčen o tom, že lepší život je především svobodnější život. Proto každý zákaz (i s dobrým úmyslem) je na úkor svobody a měli bychom přemýšlet, kde ta hranice mezi bezpečím a svobodou je.

Jak jste se dostali k námětu?

Koupil jsem si v antikvariátu knihu Absolutní zákaz. Byla sice ve slovenštině, ale hrozně se mi líbila. Už při čtení mě napadlo, jak by se kniha dala zinscenovat. Začali jsme to zkoušet v roce 2008 a chtěli jsme to hrát slovensky. Ale bylo to složité, tak jsme to nakonec pustili a k námětu jsme se vrátili až v roce 2015.

názory z publika

- „Já jsem se moc těšil, ale nakonec mě to popravdě moc nebavilo.“
- „Disappointed.“
- „Oceňuju scénografii, ta se mi celkem líbila. Bohužel, hodně si to v částech, kdy se měnila scéna, sedalo. Změny byly dlouhé a ani hudba nebyla zrovna šťastně zvolená. Určitě ne tak, abych se nenudil.“

zápis z diskuze

- hezké symboliky
- chybí okamžik překvapení (předvídatelné situace)
- starý text, který není aktuální pro dnešního diváka
- hezká scénografie
- absurdní drama – hrát absurdně
- některé scény jsou moc dlouhé (stavba kulis)

Kuba Heřmánek: „Loknul jsem si, ale jen trošku jako“

Rozhovor se sportovně založeným členem TY-JÁ-TRU

Kubo, ty jsi jediný sportovec, který tady po ránu běhá, co tě k tomu vede?

Vede mě k tomu to, že mě to baví, a řekl jsem si, že když už jsem tady, tak bych rád Most poznal nejen tak, jak jsme ho poznali tady v noci, ale i za světla a podíval se na něj seshora a proběhl si jeho uličky.

V noci? V kolik jsi šel spát?

Šli jsme spát asi ve tři. (pozn.: v době natáčení rozhovoru bylo pouhých sedm hodin a dvě minuty ráno)

Takže jsi spal čtyři hodiny. To ti stačí? Pil jsi večer víno tady?

Ne.

Nepiješ?

Pil jsem, měl jsem trochu piva, když jsme byli vedle, ale víno jsem neměl. Loknul jsem si, ale jen trošku jako.

Ty jsi z TY-JÁ-TRU, že jo?

Jojo. Z TY-JÁ-TRU z Prahy.

A jak dlouho takhle běháš?

Běhám nějak pravidelně asi zhruba tři roky.

Tři roky si chodíš zaběhat takhle na hodku a půl?

Né, to né. To ne jako, začínal jsem samozřejmě míň, ale teď ta hodka a půl vyhovuje. Nechci si tady zase jenom oběhnout tři bloky, to mi přijde zbytečné. Našel jsem si tady hezky červenou

turistickou, která tu vede a která mě tudy provede.

Je to unikát tady v Mostě, nebo chodíš obecně běhat, když jezdíte na festivaly?

Je to takhle poprvé v Mostě. Prostě mi to takhle vychází. Je to moje premiéra. A třeba mi to takhle vyjde i na dalších festivalech.

Kam až máš v plánu běžet?

Červená vede mezi dva kopce, jedním je Hněvín a druhým Širák. Tam to vede po úpatí toho Hněvína, na který se chci určitě podívat a nezůstat jenom dole pod ním.

Takže teď poběžíš na Hněvín, víš vůbec, co to je?

Je tam hrad, nějaká jeskyně, je tam hvězdárna nebo nějaká podobná přístupná věc.

A co si představuješ, že tam je za výhled?

Představuju si, že na jedné straně je tam Most a na druhé všechny ty krásné lomy. A to je třeba to, co normálně nevidím, i proto se chci podívat, abych tyhle věci viděl.

A jak se ti tu vlastně hrálo?

Skvěle. Bylo to trochu netradiční, jak jsme hráli blízko k divákům a jak jsme

měli diváky přímo na jevišti, jsme zvyklí, že je obvykle míváme o něco dál a jsou mezi námi například schody, ale hrát v novém prostoru je vždycky výzva a vždycky to donutí člověka přemýšlet nad tím, co na jevišti vlastně dělá a odkud má přijít a kam má odejít a není to všechno automatické, a to může člověku v lecčem pomoci. To, jak jste pořád ve střehu a v akci a přizpůsobujete se jevištní změně, je podle mého hrozně důležité.

A jak dlouho hraješ v TY-JÁ-TRU?

Za chvíli to bude dvacet let. Ještě ve školce jsem začal. A je mi 25.

A jací jsou Ondra a Lída režiséři?

Já jsem byl s jejich prací moc spokojený. Nám se to shodou okolností povedlo tak, že si odbili svou režijní premiéru. Hru, kterou jsme hráli předtím, jsem zkoušel ještě s kamarádem režirovat já a bylo to taky moc zajímavé, vidět to z druhé strany, než když je člověk režirován.

Co pro tebe znamená „NEBUĎ BETON“?

To pro mě znamená heslo Přemostění a já jsem rád, že jsem tady. Víc jsem nad tím nepřemýšlel, co to vlastně znamená. Ale asi si to budu říkat, až poběžím nahoru na Hněvín, abych se trochu namotivoval.

ninja

Adam Gebrian: “Vztah obyvatel k městu se projevuje na jeho dalším rozvoji”

Na procházce s Adamem Gebrianem jsme se podívali na nejméně navštěvovaná místa v Mostě. Český architekt, kritik architektury a držitel ceny Architekt roku z roku 2015, hovořil se zájemci o využití mosteckých staveb, veřejném prostoru a často opomíjených detailech.

Co vás nejvíce upoutalo, když jste přijížděl do Mostu?

První věc, kterou člověk vidí, je krajina, která obklopuje panelákovou hrabdu. Napadlo mě, že celé město je kompaktní, ne roztroušené do krajiny. Věděl jsem, že uprostřed uvidím spoustu volného prostoru mezi výraznými individuálními stavbami a zajímalo mě, v jakém stavu město bude. Čekal jsem, že v ne moc dobrém, což se také potvrdilo.

Co si myslíte, že je v Mostě největším architektonickým průserem?

Ten problém není v jednotlivých stavbách, ale v obrovském množství otevřeného volného prostoru, který vyžaduje velkou údržbu. Tu většinou města nezvládají, společný prostor pak není dobře opečovávaný a chráněný. Tím pádem dochází k jeho postupné degradaci a likvidaci. To je podle mě hlubší problém než ošklivá budova.

OC Central Most se stal jedním z hlavních míst socializace, nahradil tak funkci náměstí. Kdyby náměstí bylo přímo propojené s hlavní třídou, bylo by tím

pravým centrem, kde by se lidé setkávali, nebo je to jen přežitek?

To je těžká otázka. Architekti, včetně mě, jsou často idealisti, takže bych si přál, aby to tak bylo. Nicméně to nevím, je možné, že ne.

Existují různá města, která se rozhodla, že si do svého centra obchodní dům nepostaví. Vnímali to jako konkurenci ulicím, náměstím a životu ve městě. Řekli si, že těmto věcem konkurenci nepostaví. Chtěli, aby lidé trávili více času venku než uvnitř. Takové věci se mají stavět v částech, kde nejsou v přímém kontaktu s vyššími městskými prostory. Například v Říme obchodní dům v centru nenajdete.

Má cenu stavět architektonicky zajímavé stavby v šedých panelákových lokalitách?

Vždycky má cenu stavět nové, architektonicky zajímavé stavby. Pro mě panelákové lokality nejsou úplně negativum. Řada z nich má velmi slušně udělaný urbanismus a pokud nové věci na to budou navazovat, tak je to v pořádku. Pokud by to však mělo znamenat, že jde o něco spektakulárního, co jde do velkého kontrastu vůči původní zástavbě, tak to většinou není dobře.

Je lepší prázdné domy zbourat, nebo zrekonstruovat a udělat v nich něco nového?

Na to není obecná odpověď. Záleží na příčině jejich prázdnoty, na jejich potenciálu atd. Je dobré vědět, že někdy je

lepší dům zbourat, a to i u relativně nových staveb. Ve spoustě případech je však rekonstrukce stále schůdnější cestou. Každému rozhodnutí musí předcházet individuální vyhodnocení.

Pomohl by zlepšení Mostu nový městský architekt?

Nový mladý architekt by asi pomohl kdekoliv. Nejvíce však pomůže, když

obyvatelé mají svoje město rádi a všichni chtějí, aby bylo lepší. To znamená, že pokud v něm chtějí být a žít svojí budoucnost, nepřemýšlejí o tom, jak z něj co nejrychleji vypadnout, což se obrovsky na městě projeví. Má to potom větší sílu než nový architekt.

lusk

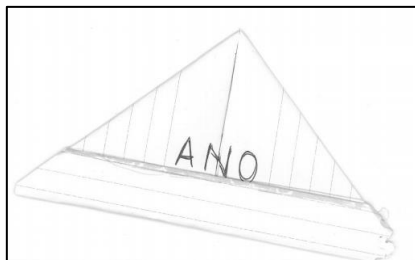
koncert DOTrio

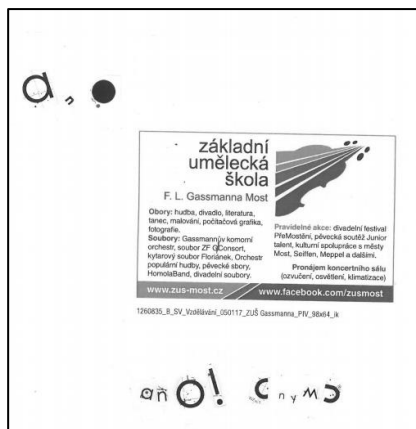
vyhlášení soutěže NEJLEPŠÍ ANO

výherní výtvořy:

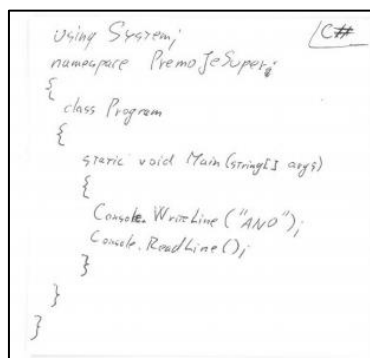
1. místo

2. místo

3. místo

vyhlášení soutěže ORIGAMI

Výherním sloganem se stává: **NEBUŽ TOAST!**

Výherci si mohou svou odměnu vyzvednout do konce festivalu v redakci (učebna č. 92 ve třetím patře)

netakúplněrealita

Počítej si na prstech body.

Pokud máš nejvíc A, výsledek najdeš u A. Pokud máš nejvíc B, výsledek najdeš u B. Pokud máš nejvíc C, výsledek najdeš u C. Pokud nic nemáš, nenajdeš výsledek.

Bude ti chybět Přemostění?

1) Ano?

- a) Ano.
- b) Ano.
- c) ANO.

2) Ano, ano?

- a) Ano, ano.
- b) Ano, ano.
- c) ANO, ANO.

3) Ano, ano, ano?

- a) Ano, ano, ano.
- b) Ano, ano, ano.
- c) ANO, ANO, ANO.

4) Ano, ano, ano, ano?

- a) Ano, ano, ano, ano.
- b) Ano, ano, ano, ano.
- c) ANO, ANO, ANO, ANO.

5) Ano, ano, ano, ano, ano?

- a) Ano, ano, ano, ano, ano.
- b) Ano, ano, ano, ano, ano.
- c) ANO, ANO, ANO, ANO, ANO.

Řešení:

A	B	C
ANO.	ANO.	ANO.

den + tofu

strip

tofu

program dne

- 10:00 – 10:40 *Divadelní duo Toř* – Toř divadlo
 11:20 – 12:50 *Mladivadlo ZUŠ Litoměřice* – Sen noci svatojánské
 13:30 – 15:00 diskuze (FAKOV, Toř, Mladivadlo)
 15:15 vyhlášení

seminář To si piš na twitteru:

- „U konce s dechem-ČAMU: Cením si odvahy, neb improvizace je dřina. Co herec, to náhodný generátor úderných hlášek! [@PreMostenicko](#) [#Re_View](#)“
- „[@PreMostenicko](#) GoG. Lepší než porno! [#re_view](#)“
- „Bylo to o sextingu nebo o rozchodu? Jsem pobaven, ale i zmaten. [@PreMostenicko](#) [#re_view](#) [#nakedgirls](#) [#supportleonka](#)“

festival PřeMostění vznikl za finanční podpory statutárního města Mostu

KNIHY DOBROVSKÝ

JOHN LEMON

Litvinoff

BENEDIKT
sport | rekreace | vzdělávání

Vřetecský kraj

HOST
nakladatelství

RESPEKT

MINISTERSTVO
KULTURYzákladní
umělecká
škola
F.L. Gassmanne MostT. ARCHMANN
grafika